

Arrest

nr. 227 866 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 203 070 van 26 april 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan hun beweerde vrees ten overstaan van hun oom en diens salafistische beweging.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde vluchtmotieven die zij in het verleden heeft uiteengezet en verklaren dat hun broer N. door hun oom ontvoerd is.

Ter ondersteuning van hun volgend verzoek leggen verzoekers de volgende documenten neer: een krantenartikel over het salafisme in Jordanië, een klacht tegen hun oom naar aanleiding van het gegeven dat hij hen had bedreigd en wilde doen gaan vechten in Syrië, d.d.10.12.2015; een brief van de 'mukthar' waarin hij aangeeft dat verzoekers hun oom niet wilde ingaan op jullie pogingen tot verzoening; een klacht d.d. 10.04.2018, die verzoekers hun moeder indiende tegen de drie mannen die hun broer hadden meegenomen; uittreksel paspoort van hun moeder; een kaart van verzekerde patiënten en een vraag tot tegemoetkoming in de medische kosten van hun moeder; verkoopakte gebouw; gezinssamenstelling van grootouders en oom.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Waar verzoekers kritiek uiten op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoekers met onderhavige procedure beschikken over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

5.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerleggen noch ontkrachten. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekers ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat de documenten die verzoekers neerleggen ter staving van hun huidig verzoek niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas kunnen herstellen.

Verzoekers wijzen op de door hen bijgebrachte documenten waaruit de familieband met hun oom blijkt en stellen dat nu niet langer getwijfeld kan worden dat zij inderdaad de neven zijn van de salafist A.T.A..M.. Zij menen dat in de bestreden beslissing onterecht wordt gemotiveerd dat de documenten in hoofde van hun moeder, de verkoopsakte en de gezinssamenstelling van grootouders/oom niet toevoegen aan hun persoonlijke motieven en hier op zich niet ter discussie staan.

De Raad benadrukt dat verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming geweigerd werd omdat (i) de door hen beweerde vrees ten overstaan van hun oom en diens salafistische beweging in sterke mate wordt ondermijnd door de vaststelling dat zij een procedure tot vrijwillige terugkeer in gang hebben gezet, (ii) zij aangeven dat zij Jordanië verlaten hebben omwille van de geloofsovertuiging van hun oom en hun vrees dat zij niet konden ontsnappen aan diens beïnvloeding doch zij, gevraagd naar de precieze functie van die oom binnen de salafistische stroming, niet verder komen dan het louter poneren van gemeenplaatsen, (iii) de vaststelling dat hun oudste broer, die door hun oom benaderd werd om zich aan te sluiten als jihadi in Syrië, en hun zussen, die door hun oom benaderd werden over hun gedrag en uiterlijk, momenteel nog steeds in Jordanië verblijven ernstige vraagtekens oproept over de ernst/geloofwaardigheid van hun verklaringen, (iv) eerste verzoekende partij plots aangaf dat ook zijn neven betrokken zijn bij de stroming van zijn oom, terwijl hij deze neven niet heeft vermeld toen hem in het begin van het gehoor gevraagd werd om alle leden van zijn familie te benoemen die lid of sympathisant zijn van een bepaalde politieke partij, vaststelling welke mede de geloofwaardigheid ondermijnt van de door hem beweerde vrees temeer er toch van uitgegaan kan worden dat ook van deze neven een dreiging ten aanzien van hen uitgaat, (v) het niet geloofwaardig is dat hun moeder, die de inlichtingendiensten gecontacteerd heeft, besluit om terug te keren naar Jordanië en daar probleemloos kan leven en het evenmin kan overtuigen dat hun oom hun moeder na haar terugkeer opnieuw zou hebben bedreigd zeggende dat hij haar geen kwaad zou doen maar dat hij wel haar zonen zou viseren om haar zo te kunnen raken, zoals wordt toegelicht, (vi) zij aangeven een tijd ondergedoken te hebben gezeten bij de stam A. maar zij deze niet spontaan benoemen wanneer hen in het begin van hun respectievelijke gehoren expliciet gevraagd werd met wie zij op de opgesomde verblijfplaatsen woonden, (vii) zij er niet in slagen om precies te concretiseren wanneer hun oom opgesloten zat terwijl verwacht zou worden dat zij zijn situatie op de voet volgen, dit gelet op de vrees die zij stellen te koesteren ten opzichte van deze oom en (viii) de door hen voorgelegde documenten niets afdoen aan het voorgaande daar de identiteitskaarten en paspoorten betrekking hebben op hun identiteit en nationaliteit welke niet in vraag worden gesteld, het artikel waarmee zij willen aantonen dat hun oom pro islamitische staat is geen bewijswaarde inhoudt met betrekking tot het aantonen van de door hen

beweerde persoonlijke problemen, het feit dat er ook informatie over hun oom zou terug te vinden zijn op Youtube en internet evenmin als bewijs kan gelden voor de door hen beweerde persoonlijke problemen en deze documenten bovendien niet aantonen dat de persoon waarover het gaat effectief hun oom is.

Nergens wordt de familieband met hun oom betwist. Verzoekers hun verweer mist dan ook elke ernst en feitelijke grondslag.

In zoverre het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal van 29 november 2017, wijst de Raad er op hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek nogmaals te beoordelen in beroep. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

5.2. Waar verzoekers hekelen dat zij niet werden gehoord en zij voorhouden dat zij, gelet op het korte interview bij de DVZ, de door hen neergelegde documenten niet in hun context konden plaatsen, kunnen zij in geen geval worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5.1, verklaring volgend verzoek d.d. 26 september 2018). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidige volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekers in hun verzoekschrift eveneens nalaten om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissingen.

6. De kritiek van verzoekers dat de commissaris-generaal niet op een met redenen omklede wijze geoordeeld heeft dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement en louter gestereotypeerd overkomt, faalt naar recht. De commissaris-generaal is in overeenstemming met artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet immers niet verplicht dit op een met redenen omklede wijze te doen. Dat de commissaris-generaal niet zou hebben voldaan aan zijn wettelijke verplichtingen, kan niet ernstig worden volgehouden.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 juni 2019, benadrukken verzoekende partijen dat de band met hun oom actief binnen de salafistische stroming niet betwist wordt en merken ze op dat één van de broers, waarvan hun salafistische oom voogd is, in het geheim danser is. Verzoekende partijen herhalen voorts dat er veel geweld is in Jordanië. Daarnaast voeren ze aan dat ze een nieuw aspect hebben aangehaald, met name dat één van de broers een relatie heeft met een Belgisch meisje. Ze hekelen dat zij daar niet over hebben kunnen praten.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 juni 2019 opgenomen grond. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het volharden in hun vluchtrelaas, zonder dat ze daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

De Raad wijst erop dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen geweigerd werd door de Raad in zijn arrest nr. 203 070 van 26 april 2018 omdat geen geloof wordt gehecht aan hun beweerde vrees ten overstaan van hun oom en diens salafistische beweging. In de bestreden beslissingen wordt op correcte wijze vastgesteld dat verzoekende partijen naar aanleiding van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen afleggen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wat evenwel geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden. Eenzelfde redenering gaat op in de mate verzoekende partijen ter terechtzitting problemen aanvoeren met hun salafistische oom omdat dat één van de broers danser is en één broer een relatie heeft met een Belgisch meisje. Bovendien hebben verzoekende partijen ten overstaan van de DVZ nooit enige melding gemaakt van een broer die in het geheim danser is noch dat één van hen een relatie heeft met een Belgisch meisje, laat staan dat zij omwille hiervan problemen zouden kennen met hun salafistische oom. Nochtans mag van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij voor de asielinstanties afdoende gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, werden zij wel degelijk in de mogelijkheid gesteld om hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor te brengen. *In casu* blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek

om internationale bescherming van verzoekende partijen heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekende partijen in de gelegenheid gesteld werden nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek d.d. 26 september 2018). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partijen aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekende partijen verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partijen voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partijen werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partijen waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Hoe dan ook, daar geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekende partijen aangevoerde vrees ten overstaan van hun salafistische oom, kan evenmin geloof worden gehecht als zouden zij problemen kennen met deze oom omdat één van de broers in het geheim danser is en omdat één van hen een relatie heeft met een Belgisch meisje.

Verzoekende partijen leggen middels aanvullende nota twee medische attesten neer d.d. 5 september 2019 van psychiater A.C. waarin geattesteerd wordt dat zij symptomen vertonen van posttraumatische stress veroorzaakt door gebeurtenissen in hun land van herkomst.

De Raad stelt vooreerst vast dat deze medische attesten geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en dan ook bezwaarlijk als ondersteuning kunnen dienen van verzoekende partijen hun vluchtrelaas. Deze attesten zijn evenmin van aard dat zij de aangetaste geloofwaardigheid van verzoekende partijen hun verklaringen kunnen herstellen. Immers uit de opgetekende verklaringen afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig verzoek evenals uit de notities van het persoonlijk onderhoud in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat verzoekende partijen over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikken om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekende partijen maakten overigens nooit eerder melding van eventuele psychologische problemen.

Met de loutere stelling ter terechtzitting dat er veel geweld is in Jordanië, brengen zij geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die een ander licht vermogen te werpen op de gedane vaststelling in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de veiligheidssituatie in hun land van herkomst, met name dat uit niets blijkt dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Ten aanzien van verzoekende partijen bestaan derhalve geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS